

На сутриньта — 2-и ноемврий, неочаквано започнаха да биятъ камбанитѣ по всички църкви. Гражданитѣ съ сериозно лице тичаха нагоре надолу.

— Чухте ли новината? питатъ всички.

— Каква?

— Тази сутринь кралъ Миланъ заповѣдалъ на сръбската войска да нападне България!

— Че защо? Какво му е направила България?

— Отъ завистъ, не искалъ българитѣ да правятъ съединение!

— И тази добра! се чудѣли всички.

И наистина, опасността намѣсто да дойде отъ изтокъ, отъ къмъ Турция, дошла отъ западъ, отъ Сърбия.

Кралъ Миланъ не билъ добъръ човѣкъ. Той се намиралъ въ Австрия на нѣкакви бани, когато станало съединението въ Пловдивъ. Като си помислилъ, че България ще стане малко по-голъма отъ Сърбия, ако се потвърди съединението, събралъ своитѣ генерали, казалъ имъ, че българското съединение ще издигне България, която щѣла да стане по-силна, и веднага обявилъ мобилизация на сръбскитѣ войски. Българскиятъ князь и правителството чули, че кралъ Миланъ въоръжава войскитѣ си, но се съмнявали, че той ще нападне на България. По-скоро тѣ допускали, че сръбската войска може да иде къмъ Турция — въ Стара Сърбия (Нови Пазаръ) и Косово, та ще поиска да присъедини тия земи, за да не бжде по-малка отъ България.

Ала то не излѣзло така. Събраната и въоръжена сръбска войска била съсрѣдоточена въ Нишъ и Зайчеръ. Подиръ малко главнитѣ сръбски